

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/530/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210689
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210689.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Miroslavom Šeptákom, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/230/2012-130 zo dňa 28. 04. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/230/2012-130 zo dňa 28. 04. 2014 potvrdzuje.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. Súčasne vyslovil, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 8Er/261/2008, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že Okresný súd Liptovský Mikuláš nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v pätnásťdňovej zákonnej lehote - keď žiadosť súdneho exekútora bola exekučnému súdu doručená dňa 09. 06. 2008 a uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 8Er/261/2008-12 zo dňa 30. 12. 2008 súd rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti o vymoženie úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy 21.600,- Sk od 22. 09. 2007 do zaplatenia. Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 7CoE/28/2009-29 zo dňa 30. 04. 2009 odvolanie žalobcu proti označenému rozhodnutiu ako oneskorene podané odmietol. Následne Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením č.k. 8Er/261/2008-33 zastavil exekučné konanie v časti o vymoženie úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy 716,99 Eur (21.600,00 Sk) od 22. 09. 2007 do zaplatenia a dňa 12. 02. 2010 poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom, na základe ktorého mala byť vykonaná predmetná exekúcia, bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 01221/08 zo dňa 14. 02. 2008. Výzvou zo dňa 05. 08. 2008 exekučný súd vyzval zástupcu oprávneného na predloženie zmluvy o úvere, ktorá bola podkladom pre vydanie exekučného titulu, a to v lehote 10 dní, ktorej fotokópia bola doručená exekučnému súdu dňa 13.

08. 2008. Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8Er/261/2008-39 zo dňa 26. 02. 2010 súd exekúciu zastavil. Proti uvedenému uzneseniu exekučného súdu podal oprávnený odvolanie, ktoré vzal následne späť. V dôsledku toho bolo odvolacie konanie zastavené uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 8CoE/45/2011-78 zo dňa 25. 02. 2011. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu bolo zistené, že rozhodcovský súd neskúmal, či medzi účastníkmi konania (exekučného) nejde o spotrebiteľský vzťah a opomenutím uvedenej skutočnosti vydal rozhodnutie, ktoré je v rozpore s normami spotrebiteľského práva. Exekúcia sa vykonáva na základe rozhodnutia, ktoré priznáva zákonom nedovolené plnenie.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V prerokovávanej veci si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 4.320,21 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 864,04 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 8Er/261/2008), ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Súd I. stupňa konštatoval, že žalobca predovšetkým nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup. Tvrdenie žalobcu, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 17. 01. 2011 sa ukázalo ako zavádzajúce a nepravdivé. Z pripojeného exekučného spisu jednoznačne vyplynulo, že exekučný súd rozhodol o čiastočnom zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia dňa 30. 12. 2008, z toho dôvodu tvrdenie žalobcu o dátume rozhodnutia súdu dňa 17. 01. 2011 je hrubo zavádzajúce. Zavádzajúce a nepravdivé je potom aj tvrdenie žalobcu o dobe omeškania (viac ako 970 dní). Iné skutkové tvrdenia žalobca v žalobe neuviedol. Navyše, procesná úprava platná a účinná v čase rozhodovania súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (resp. v čase začatia exekučného konania) neurčovala žiadnu lehotu pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Z dikcie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že 15-dňová lehota je stanovená zákonom len pre prípad vydania poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd uznesením zo dňa 26. 02. 2010 však exekúciu zastavil.

Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty (v danom prípade nevydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora) sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno ohľadom preukázania všetkých atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca nepreukázal naplnenie základného prvku zodpovednostného vzťahu, ktorým je nesprávny úradný postup. Tvrdenie žalobcu, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 01. 04. 2011 sa ukázalo ako zavádzajúce a nepravdivé. Z pripojeného exekučného spisu jednoznačne vyplynulo, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia dňa 28. 02. 2011. Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto je nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu. V prejednávanej veci je potrebné prihliadnuť aj na charakter procesného úkonu súdu, a to poverenie na vykonanie exekúcie, ktorým sa nekončí samotné exekučné konanie. Pre prijatie záveru o porušení základného práva účastníka o existencii zbytočných prieťahov exekučného súdu nepostačuje len samotné prekročenie zákonom stanovenej lehoty, ale aj naplnenie ďalších podstatných okolností v prejednávanej veci. Medzi uvedené okolnosti je potrebné zaradiť okrem iného správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky, ďalší priebeh konania, postup exekútora a exekučného súdu vo veci. Je známou skutočnosťou, že aplikácia práva Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa (v dôsledku vstupu SR do EÚ) zasiahla do dovtedajšej súdnej praxe a významne ovplyvnila jej vývoj. Uvedenému sa nevyhlo ani exekučné konanie. V duchu existujúcej judikatúry bolo a je povinnosťou exekučného súdu postupovať v exekučnom konaní v súlade s právnou úpravou a zásadami na ochranu spotrebiteľa, opakovane judikovanými Európskym súdnym dvorom (napr. C-40/08, C-76/10). Ochrane spotrebiteľa je preto potrebné venovať náležitú pozornosť aj v exekučnom konaní, s čím je spojené adekvátne plynutie času. Vyššie uvedeným okolnostiam nasvedčuje skutočnosť, že neskoršia právna úprava v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyňala rozhodcovské rozsudky zo zákonom stanovenej pätnásťdňovej lehoty na vydanie poverenia od doručenia žiadosti súdneho exekútora. Pri posudzovaní žiadosti o udelenie poverenia

exekučný súd nepristupoval k jej vybaveniu formalisticky len za účelom dodržania zákonnej lehoty na vykonanie procesného úkonu. Súčasne skúmal zákonnosť exekúcie. Navyše, z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva povinnosť súdu vydať poverenie do 15 dní od doručenia žiadosti. Pre prípad zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia nie je v zákone explicitne uvedená lehota na vydanie rozhodnutia. S poukazom na uvedené výkon práva žalobcu bol aj v rozpore s dobrými mravmi, keďže v žalobe uviedol nepravdivé skutkové tvrdenia. Keďže nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), súd neskúmal splnenie ďalších atribútov (príčinnú súvislosť, vznik škody), ani sa nezaoberal vznesenou námietkou premlčania. V čase vyhlásenia rozsudku už došlo k uplynutiu zákonom stanovenej lehoty v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku, pričom žalovaný podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalobcom v konaní ani nerozporoval.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a žalovanej, ktorá bol v konaní úspešná, ich náhradu nepriznal, keďže tieto si nevyčísľila a z obsahu spisu jej vznik žiadnych trov nevyplýva.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Navrhovateľ navyše nebol poučený zo strany súdu v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., súd mu neoznámil, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej a v dôsledku toho tento účastník nemal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesení rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa žalobcu nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Žalobca tiež namietal, že v prejednávanej veci nebolo možné rozhodnúť bez jeho účasti na pojednávaní, keďže trval na osobnej účasti svojho zástupcu na pojednávaní a zároveň riadne a včas požiadal o jeho zrušenie z dôležitého dôvodu (keďže podľa jeho názoru vo veci koná nezákonný sudca) a preto nebol daný dôvod pre postup súdu v konaní podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Zároveň žalobca poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Žalobca zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Navyše, konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Rozhodnutie okresného súdu vo veci samej je tak predčasné. Žalobca tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Okrem toho, ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu a nepredložil písomné vyjadrenie k žalobe, mal okresný súd vo veci samej rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O.s.p..

Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Pritom sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté

v zákonom stanovenom čase a preto túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcoví. Rozhodnutie je založené na skutkovej a právnej chybe súdu, čo nie je v právnom štáte udržateľné. Súd v súvislosti s majetkovou ujmom analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Irelevantné sú preto úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil, rovnako o podstate a rozsahu podnikateľského rizika a taktiež o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenia na vykonanie exekúcie od súdu. Vo vzťahu k majetkovej škode sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a tiež na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je prejavom svojvôle súdu, a preto je ho potrebné ako arbitrálne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zjavné, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. To isté je možné povedať o nemajetkovej ujme.

Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní žalobcom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní žalobcu niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že pri rozhodovaní Okresného súdu Liptovský Mikuláš v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 8Er/261/2008, z ktorej si uplatňuje svoj nárok žalobca žalobou v tomto súdnom, v štádiu konania o žiadosti o udelenie poverenia, nebola síce dodržaná zákonná lehota na vydanie poverenia, čo však nemožno považovať za nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého by žalobcoví mala vzniknúť materiálna škoda vo výške 4 320,21 Eur a náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 164,04 Eur s poukazom na jednotlivé ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z.. Nedodržanie uvedenej zákonom stanovenej lehoty však nemohlo byť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti, rešpektovania základných princípov konania, najmä kompenzovania nerovného vzťahu medzi spotrebiteľom a dodávateľom služby. Žalobca teda v konaní predovšetkým nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením sp.zn. 9NcC/322/2013 zo dňa 21.03.2013, že zákonná sudkyňa vo veci JUDr. Eva Uličná je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 10C/230/2012. Ostatní sudcovia Okresného súdu Liptovský Mikuláš (Mgr. Zuzana Bajlová, JUDr. Jana Halušková, JUDr. Gabriela Brišková, Mgr. Slavomíra Mlynarčíková, JUDr. Jana Uličná, JUDr. Katarína Podhorcová, JUDr. Alena Švehlová) nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania veci. Následne bol spis náhodným výberom pridelený sudcovi Okresného súdu Liptovský Mikuláš Mgr. Jurajovi Lukáčovi, ktorý však v čase predchádzajúceho rozhodovania nadriadeného súdu nebol sudcom uvedeného súdu. Na základe predloženia spisu nadriadenému súdu, Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 9Ncc/353/2013 zo dňa 18.04.2013 rozhodol, že sudca Okresného súdu Liptovský Mikuláš Mgr. Juraj Lukáč nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na tamojšom súde pod sp. zn. 10C/230/2012. Od vydania

tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré aktuálneho zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonný sudca nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu Mgr. Juraja Lukáča z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Termín pojednávania (28.04.2014) prvostupňový súd vytyčil dňa 11.04.2014 a žalobcovi a jeho právnenému zástupcovi bolo toto predvolanie doručené dňa 17.04.2014 (č.l. 109 spisu). Až dňa 28.04.2014 o 07:47 hod. (t.j. v deň pojednávania) bol konajúcemu súdu doručený návrh žalobcu (e-mail) na „zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu“, ktoré súd zaevidoval v deň pojednávania, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie vysporiadal zákonom predpísaným spôsobom, keď na pojednávaní uznesením návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol a žiadosti právneho zástupcu žalobcu o odročenie pojednávania nevyhovela. Správnym je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení žalobcu o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudkyne, ktorá vec prejednáva, z dôvodu absencie jej nestrannosti. Ak sudkyňa takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovela a vec následne prejednála a rozhodla v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu, postupoval v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže o jej nevyklúčení z prejednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednávanej veci žalobcom a jeho právneným zástupcom (a ani žalovanou) nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže

dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zvážiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného žalobcom v žalobe.

Písomné vyjadrenie žalovanej zo dňa 03.06.2013 bolo súdu doručené 07.06.2013 a okresný súd ho odoslal právnenému zástupcovi žalobcu dňa 11.04.2014, ktorému bolo doručené dňa 17.04.2014 (č.l. 109 spisu). Žalobca mal teda možnosť i dostatočný časový priestor vyjadriť sa k obrane žalovanej uvedenej v jej vyjadrení k žalobe.

Odvolací súd zároveň poznamenáva, že zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a podstatným obsahom exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 8Er/261/2008 - ktorý dôkaz výslovne (na str. 2 spisu) požadoval samotný žalobca. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č. l. 130-138 spisu). Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že žalovaný sa k návrhu vyjadril, a preto postup súdu v zmysle § 153b O.s.p. je vylúčený.

Rovnako nedôvodnou bola i námietka odvolateľa, že súd rozhodol vo veci samej bez nariadenia pojednávania. Sám odvolateľ svojim procesným návrhom zo dňa 28.04.2014 navrhol zrušenie nariadeného pojednávania, na ktoré bol riadne a včas súdom predvolaný.

Taktiež nedôvodnou je aj námietka žalobcu o tom, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdu vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súdu v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z obsahu napadnutého rozhodnutia je nepochybné, že okresný súd o prerušení konania rozhodol samostatným uznesením na pojednávaní, hoci už predtým právoplatne rozhodol o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania z rovnakých procesných dôvodov. Postup súdu pri zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania bol správny a to z dôvodov uvedených vyššie. Zákon nevylučuje, aby súd pojal z rozsudku procesné rozhodnutie o prerušení konania.

Zároveň odvolací súd poznamenáva, že prvostupňový súd v predvolaniach na pojednávania určené na deň 26.07.2013 a 28.04.2014 (č.l. 44 a čl. 109 spisu) doručil žalobcovi aj poučenie v súlade s ust. § 120 ods. 4 O.s.p., a preto tvrdenie odvolateľa o opaku sa nezakladá na pravde. Predmetné poučenie prevzal právny zástupca žalobcu v dňoch 15.07.2013 a 17.04.2014.

Odvolacie námietky žalobcu sa nedotýkajú hmotno-právnych dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie naplnenia atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prieťahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súd potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nárok žalobcu považoval súd za účelovo vykonštruovaný a aj v rozpore s dobrými mravmi. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť žalovanej trovy, ktoré jej v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si žalovaná náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu jej vznik trov aktuálneho odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.